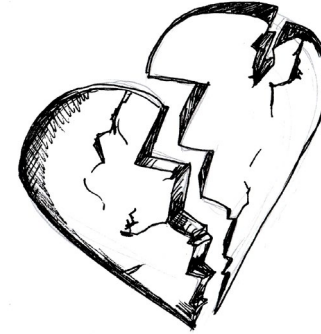

Verskilvormingsvereniging

deur Oghenefejiro Arek-Bawa

Eens op 'n tyd het daar twee groepe mense in harmonie, dog apart, geleef. Die een het in volmaaktheid geglo, terwyl die ander onvolmaaktheid gekoester het. Die eerste groep was tradisionalistes wat op struktuur gefloreer het en geglo het dat hul verlede hulle help om die beste weergawe van hulself te wees. Hulle was opgevoed en intelligent. Hierdie groep was bekend as die AR's. Die ander groep se verbeelding, kreatiwiteit en bereidwilligheid om te faal het aan hulle 'n vryer lewe besorg. Hulle is die MA's genoem. Die AR's het die samelewing as koningshuis regeer, terwyl die MA's kunstenaars en vrye geeste was.

Julie, 'n AR(2), was die AR-mense se prinses en het 'n bevoorregte lewe gelei waar sy alles gekry het wat sy ooit wou hê. Hoe groter die getal wat aan 'n persoon toegeken is, hoe minder is hulle in die samelewing gereken. Daarom was Julie baie hoog geag.

Op die vooraand van haar 21ste verjaardag het sy besluit om in die paleis se tuin te gaan wandel. Sy het 'n man in ou, verfbesmeerde klere gesien, wat 'n muurskildery vir haar geskilder het. Toe hy omdraai en in haar oë kyk, het hulle onmiddellik op mekaar verlief geraak. Toe sy hom nader, het sy besef dat hy deel van die MA-stam was. Ná baie struikelblokke waar hulle as buitestandsters behandel was, het hulle die eerste ARMA-egpaar geword.

Tydens hul huwelik van sewentig jaar het die ARMA-huwelik alles verander, wat tot baie AR- en MA-huwelike gelei het. Maar dit het 'n hele nuwe groep mense met die Geïntegreerde geen geskep.

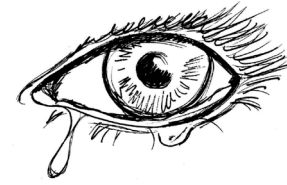
Hulle het ontdek dat hulle deur tyd beïnvloed is; dus was hulle nie-stasionêr nie, terwyl die suiwer MA- en AR-groepe stasionêr was. Dit het gelei tot die nuwe ARIMA-groep.

Die ARIMA-groep het verstoteling in die land geword en moes die slegste werk in die samelewing doen. Daarom was hulle bitter ongelukkig. Hoe hoër hul geïntegreerde geen was, hoe erger was die diskriminasie.

Dave was 'n 14-jarige ARIMA(6,7,6). Hy was een van die mees nie-stasionêre mense omdat sy geïntegreerde geen 7 was. Hy was van een van die armste gesinne van die Geïntegreerde ras in sy hele dorp. Hy het alleen gevoel, al het hy vier ouer sibbe en liefdevolle ouers gehad. Ander ouers het uit vrees hul kinders aangeraai om nie met hom te speel nie. Sy broers en susters het almal voorgegee dat hulle hom nie ken nie.

Eendag, ná 'n verskriklike dag by die skool, het hy op sy gunsteling bankie onder 'n ou boom gaan sit. Hy het gebed vir 'n beter lewe, en 'n windvlaag het 'n pamflet tot by sy voete gebring. In frustrasie was hy op die punt om dit te skeur. Toe sien hy die woorde "Die Verskilvormingsvereniging" in groot, vet letters – 'n plek waar hulle belowe het om jou minder verskillend te maak. Hy het gevoel sy gebede is verhoor. Hy het terstond van die skool en sy ouers af weggeloop en gesweer om eers terug te keer wanneer hy minder verskillend en minder afstootlik was.

Na 'n hele dag en nag se stap het hy uiteindelik by die hoofkwartier van die Verskilvormingsvereniging, bekend as VV, aangekom. Hy het 'n lang ry mense gesien, almal met dieselfde hoopvolle uitdrukking op hul gesigte. Vir die eerste keer het hy gevoel hy word gesien en hoort êrens. Sy kop was gevul met gedagtes van 'n nuwe lewe vol liefde, vreugde en aanvaarding.

Na wat soos jare gevoel het, het hy uiteindelik die voorkant van die hek bereik en is met 'n vraag begroet: "Het jy die betaling?"

Dit het hom tot in sy kern geskok, en toe hy na die pamflet kyk, het hy onderaan in fyn druk die mees beledigende woorde gelees wat hy nog ooit gesien het.

Hy het verslae weggestap. Hy het 'n bankie onder 'n ou boom gevind wat soos die een in sy dorp gelyk het. Al waaraan hy kon dink, was dat sy hoop weg was. Toe hy sy kop ophig, sien hy 'n ou man – om en by sewentig jaar oud.

Die man vra hom: "Gaan dit goed, seun?"

Dave het die man alles vertel. Die ou man het nog tien minute saam met hom gesit. Toe het hy vertrek en gesê: "Wat jy soek, is nie daar nie."

Dave het nie die betekenis van daardie woorde verstaan nie. Ná 'n uur het hy uiteindelik die moed bymekaar geskraap om huis toe te gaan. Toe hy van die bankie af opstaan, het hy 'n leersak opgemerk. Toe hy dit oopmaak, het hy goud gesien; pragtige geel goud wat meer as die helfte van die sak gevul het. Met die goud in sy hand het hy teruggehardloop na VV.

Nadat Dave die verskilvorming-prosedure ondergaan het, is hy aangesê om vir 'n maand te bly om ten volle te herstel en stasionêr te word. Gedurende sy herstel het hy opgemerk dat hy nie toegang tot 'n deel van homself gehad het nie. Hy het gevoel of hy iets mis, wat vir hom erger gevoel het as om ekstra te hê. Die gesigte rondom hom het hierdie gevoel weerkaats.

Op 'n sonnige dag het hy besluit om die herstelsentrum te verlaat en te gaan stap. Hy het uiteindelik op dieselfde bankie beland. Die ou man het weer na hom toe gekom en hom gevra of dit goed gaan.

“Nee, net verskillend,” het hy geantwoord.

Die ou man het vir hom gesê hy is nie meer verskillend nie. Toe hy dit hoor, het sy hart gebreek en het hy begin huil.

Toe hy opkyk, het hy gesien die ou man is steeds daar. Hy was verward, en voordat hy kon praat, het die ou man vir hom gesê dat sy ouers die eerste ARMA-egpaar was en nooit aanvaar gevoel het nie, dat hy die eerste van die nie-stasionêre ras was, 'n $ARIMA(1,1,1)$. Die ou man het 'n plan gemaak en die Verskilvormingsvereniging gestig. Met teleurstelling in sy oë, het hy gesê hy wens Dave het die geld eerder vir iets anders gebruik.

Die ou man het hom toe 'n rooi lekkertjie uitgehaal en vir Dave aangebied. Hierdie lekkertjie sou die verskilvorming-proses omkeer en sou Dave toelaat om terug te keer na hoe dinge was. Sonder 'n oomblik se huiwering het hy die lekkertjie geneem en dadelik verfris gevoel.

Hy het uiteindelik besef dat ware vreugde vanuit jouself kom. Sonder om na die herstelsentrum terug te keer, het hy vir almal wat wou luister, van die waarde van verskillend wees vertel. Hy het sy lewe gelukkiger en meer liefdevol geleef as enige stasionêre persoon en bewys dat die antwoord tot ware geluk altyd binne onself lê.

